

BEZ BOGA NA SVETU

VAŽNA NAPOMENA!

Vizuelna sredstva se mogu nabaviti u većini DM kancelarija ili u internet - onlajn prodavnicama. Za spisak DM kancelarija i internet prodavnica u Evropi, molimo vas da posetite www.teachkids.eu/rs i klikom pod „Kontakti“ odaberete željenu kancelariju.

Autor: Kristina Roj (Kristina Roy)
Ilustracije: Suzan Gilmor (Suzanne Gilmore)

Izdavač: CEF za Evropu
Kilchzimmer
4438 Langenbruk
Švajcarska
www.cfeurope.com
Za srpsko izdanje: Udruženje za decu i porodicu
„Dečija misija“ Radoja Dakića 49a/21
18000 Niš
imejl: kancelarija@decijamisija.org

Copyright © 2000, 2017 European Child Evangelism Fellowship®
Sva prava zadržana u celom svetu. (Upotreba uz dozvolu.) Materijale je moguće koristiti samo lično, u neprofitne i nekomercijalne svrhe. Posetite www.teachkids.eu/rs radi kompletnih detalja u vezi dozvole.

Biografija Kristine Roj

Život Kristine Roj i njene sestre Marije su veliko svedočanstvo. Njihovi životi svedoče o velikim stvarima koje Bog može da uradi kroz jednostavne, slabe ljude koji su predali sebe Hristu i spremni su da mu se u potpunosti podčine.

Kada je Kristina prihvatila Gospoda Isusa kao svog Spasitelja i Gospoda, predala mu je i svoj život u službu. Dala mu se nesebično. Uprkos mnogim preprekama nije se plašila, da bi ostvarila svoj cilj, hrabro je koračala sa Gospodom Isusom. Čvrsto je verovala u stih iz Božije reči koji je bio ispisan na fasadi staračkog doma u Staroj Turi, „Domov bielych hlav“ (dom belih glava). Stih je glasio: „... *videćeš slavu Božiju - ako poveruješ.*“ (Jovan 11,40). Živela je po ovim rečima.

Kristina se rodila u Staroj Turi, u Slovačkoj, 18. avgusta 1860. Njen otac je bio evangelički sveštenik. Ona i njena sestra Marija su započele njihovu javnu aktinost kao inicijatorke „Modrog križa“ (plavog krsta), udruženje apstinenata u okviru evangeličke crkve. Širile su jevanđelje i na taj način se borile protiv nacionalnog greha - alkoholizma.

Zbog ljubavi prema Hristu i ljudima su takođe, bile primorane da se bave i socijalnim radom. Prvo su brinule za siromašnu decu a kasnije su preuzele brigu i za siročad.

Osnovale su skromno sirotište, kasnije bolnicu, hostel i na kraju starački dom. Sve su izdržavale od dobrovoljnih priloga. Hrišćanski radnici su se obrazovali u školama i kasnije služili bez ikakvih nadoknada za zdravstveno i penzijsko osiguranje.

Sestre Roj (slovački Rojove) su mnogo volele Gospoda. Volele su svoju domovinu Slovačku i njihove sunarodnike. Njihovu ljubav možemo da vidimo u pesmama koje su pisala, u kojima slave Boga i ukazuju na put ka Njemu. Komponovale su i aranžirale preko 100 pesama. Mnoge od tih pesama su prevele sa nemačkog i drugih jezika. Mnoge njihove pesme su poznate i u inostranstvu. Kristina je takođe poznata i po svom literarnom radu. Koristila je svoj dar pisanja i govora u magazinu „Večernica“. Napisala je preko 50 knjiga namenjenih svim uzrastima. Njene knjige su prevedene u 25 jezika.

Svoju prvu knjigu „Bez Boga na svetu“ je Kristina napisala za jednu noć - uz svetlost sveće na svojim kolenima na tavanu. Prevedena je na 21 jezik, uključujući i Kineski. Ovo je bila prva slovačka knjiga koja je prevedena na strane jezike.

Kristina je umrla 1936. u Staroj Turi, gde je provela gotovo celi svoj život. Za sve koji su živeli u njenom okruženju je bila izvor nade, snage i vizije. Njen život i rad su uticali ne samo na ljude njene generacije već i na sve sledeće generacije. Njene pesme i knjige imaju mnogo toga da nam kažu i mogu da nam pomognu da formiramo zdravi hrišćanski karakter.

Bez Boga na svetu

Posebni naglasak

- 1 Pomoći deci da razumeju Božiji plan spasenja.
- 2 Probuditi u deci, koja su prihvatila Gospoda za Spasitelja, želju za bližim odnosom sa Njim, kao i da govore jevanđelje drugoj deci.

Stih za pamćenje

„Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život.“ (Jovan 3,16)

Pesma

„Gospod Isus voli decu“

Lekcija

Slika 1

Čak se i veoma stari ljudi jedva sećaju zime hladnije od one u decembru 1800 i neke. Tada su na badnje večer, nedaleko groblja pronašli telo mrtve žene. Smrzla se. Seljani nisu znali ko je ona i odakle dolazi. Svima je bilo žao što se to desilo, naročito kada su pronašli njenu bebu. Bio je to mali dečak i još je bio živ. Šta li će biti sa njim?

Mali dečak je dobio krov nad glavom, pošto ga je prihvatila žena seoskog starešine. Dali su mu ime Martinko. U kući seoskog starešine i nije bilo tako loše. Dobijao je hranu i odeću. Dok je bio beba spavao je u ćošku pored velike seljačke peći, ali kada je napunio pet godina premestili su ga da spava u štali. Tamo su živeli zečevi i stara krava.

Stara krava ga je uvek posmatrala kada se spremao u krevet i pitala se zbog čega se dečak nikada ne moli? Pre nego bi i sama legla, savila bi kolena i uputila svoj pogled Bogu. Ona nije znala kako to ide, i da je bilo potrebno da neko poduči Martinko da se moli. Međutim, niko nije mario o tome da li Martinko zna da se moli. Žena seoskog starešine o tome nije brinula. Možda se ni sama nikada nije molila. Njoj je bilo drago da je Martinko bio poslušan i da nije morala da se prepire sa njim.

A kako je to sa tobom? Da li se pre odlaska na spavanje zahvališ Bogu što te je sačuvao tokom dana? Da li mu ujutro zahvališ što ti je dao još jedan dan? Da li mu zahvaljuješ za odeću, hranu, roditelje, braću i sestre, i za sve dobre darove koje primaš od Njega?

Martinka niko nije učio kako da se moli, ni u školu ga nisu poslali. Žena seoskog starešine je mislila da, pošto je siročić škola mu i nije potrebna. Osim toga, želela je da Martinko uvek bude kod kuće i da joj pomaže. Tako Martinko nije naučio ni da čita ni da piše.

Slika 2

Kada je Martinko napunio 11 godina, žena seoskog starešine je umrla. Ovo je dovelo do promene u Martinkovom životu. Još uvek je mogao da živi u kući seoskog starešine, ali su ga poslali da radi kao pomoćnik seoskog pastira, starog Ondreja. Stari Ondrej je bio slab i bolestan a pašnjaci su se nalazili daleko. Pokazalo se da je Martinko dobar pastir. Dok je živio kod starešine zavoleo je životinje, one su mu bile najbolji prijatelji. Životinje su takođe, volele njega. Krave, telad, pa i poneko jagnje trčale su za zvukom roga. Duvanje u rog je bio znak da idu sa Martinkom. Bundaš, pas starog čika Ondreja mu je bio od velike pomoći. Uzajamno su se voleli i čuvali su stado kao jedan dobar tim.

Nakon godinu dana umro je i stari čika Ondrej. Seljani su sada izabrali Martinka da bude seoski pastir. Od Ondreja je nasledio staru kolibu. Stari Ondrej je u prozore nagurao slamu, kako mu leti ne bi sijalo sunce a zimi da mu ne duva vetar. Zidovi su bili trošni, puni pukotina

i puni paučine. Pod je bio pun smeća, slame i prašine koja se nakupila tokom godina.

Kada je Martinko to video, seo je na prag i zaplakao. Prvi put u životu je shvatio da nema nikoga na svetu da se pobrine za njega. Bio je sam. Dok je sedeo i plakao iznenada je čuo malu pticu kako cvrkuće iznad njegove glave. Pogledao je gore i video lastavičje gnezdo. Lastavice su došle iz daleke zemlje i čistile su svoj mali dom.

Martinko se zacrveneo od sramote. Odlučio je da ni on neće da ostavi svoj dom tako prljav, odmah je i sam počeo da čisti. Žene iz sela su videle šta je Martinko radio i odlučile su da mu pomognu; okrečile su mu kolibu i iznutra i spolja. Ni muškarci nisu sedeli skrštenih ruku, popravili su mu krov, napravili su sto i klupu, zastaklili su prozore. Sve su to završili dok je Martinko bio na pašnjaku i čuvao stado. Kada se vratio i pronašao svoju ukolibu sređenu, Martinko je bio vrlo srećan i zahvalan.

Uredno je održavao svoju kućicu, ali je najviše voleo da boravi u šumi. Voleo je lepotu prirode. Dok je stado mirno paslo, on bi od pruća pleo korpe koje je posle prodavao. Često je razmišljao: „Ko je napravio svu ovu lepotu? Ko je naredio suncu da svakog jutra izlazi i da svake večeri zalazi? Možda je to bio Bog, čije je ime starešina spominjao kada je polagao zakletvu, i o kome su govorile žene kada bi neko umro: „Dobri Gospod Bog ga je uzeo k sebi!“ Ako je On taj koji je učinio sve tako dobro, sigurno je veliki i mudri Gospodar!“

Martinko nije imao koga da pita. Pogledao je u nebo i rekao: „Bože moj, ja ne znam baš ništa o tebi. Ali, pošto ti možeš sve, molim te, omogući mi da saznam nešto o tebi.“ Verovao je da ga je Bog čuo. Toliko je bio zaokupljen svojim razmišljanjem, da nije primetio kako je jedno jagnje upalo u grmlje. Kada je shvatio šta se dogodilo, odmah je skočio, izvukao jagnje i vratio ga u stado.

Videle su ga neke žene, koje su prolazile pored, te je jedna od njih rekla: „To je bilo baš kao Dobri pastir o kojem je govorio Isus Hristos.“

Ko je bio taj Dobri pastir i ko je bio Isus Hristos? Martinko nije znao ništa o tome. Niko mu nije rekao da je Isus bio Božiji Sin. Martinko je imao puno pitanja o Isusu Hristu, ali nije bilo nikoga da mu odgovori na njih.

Slika 3

(Crna linija na ovoj slici pokazuje da greh razdvaja.)

Bila je nedelja. Svi su otišli u crkvu, a Martinko je poveo stada gore na ispašu. U svom životu Martinko nikada nije bio u crkvi. Jedne zime je poželeo da ode u crkvu, ali ljudi su prigovarali kako nema odgovarajuću odeću i da ne ume da čita. Ovo ga je mnogo rastužilo, otišao je na grob svoje majke i zaplakao. Kada ga je grobar ugledao, bilo mu ga je žao. Pokušao je da ga oraspoloži i rekao je da će mu

crkvena opština kupiti odelo, kako bi kada dođe zima mogao da ide u crkvu. Ovo je Martinka oraspoložilo. Da li si ti srećan kada nedeljom ideš u crkvu ili na Klub dobre vesti, ili odlaziš tamo nevoljno?

Martinko je doveo svoje stado do reke. Čuo je crkvena zvona i odjednom se rastužio. Bio je tužan zbog toga što dok su drugi mogli da slušaju Božiju reč, on je morao da čuva životinje.

Iznenada je video kako mu prilazi stranac. Bio je mlad, obrijan i obučen kao što se oblače ljudi u gradu. Raspitivao se za put u selo. Mladić je primetio da je Martinko bio tužan. Počeli su da razgovaraju i Martinko je shvatio da će ovaj mladić da postane propovednik.

Martinko ga je zamolio da mu propoveda zato što on nikada nije čuo propoved. Mladić se mnogo čudio kada je shvatio koliko Martinko malo zna o Hristu. „O, moj momče, pa ti si bez Boga na svetu i bez Hrista!“ Počeo je da mu propoveda o Isusovom rođenju. „To je suština Božića. U to vreme se sećamo da je Bog poslao svog jedinog Sina, Isusa Hrista na svet. Pre nego je Isus rođen na zemlji, bio je sa svojim Ocem gore na nebu. Bog želi da jednog dana tamo budu i svi ljudi. Ljudi su bili neposlušni i to Božija reč naziva grehom. Greh odvaja ljude od Boga. Bog je svet, bez greha, i On ne može da podnese greh. On voli ljude. Toliko ih je voleo da je odlučio da pošalje svog jedinorodnog Sina.“ Mladić je iz Biblije pročitao stih, koji smo danas učili napamet.

(Zajedno sa decom možete da ponovite stih iz Jovana 3,16.)

Isus je rođen kao beba, baš kao što smo se rodili ti i ja. Odrastao je na isti način kao i ti, imao je iste problema kao i sva deca, tako da te On sasvim razume. Za razliku od svih ostalih, On nikada nije sagrašio. Bio je poslušan Bogu. Greh je ako ti nisi poslušan. U svojoj reči, Bibliji On nam pokazuje šta želi da radimo. Na primer, u *Efescima 6,1* čitamo: „Deco, slušajte svoje roditelje.“ Ako ne slušaš svoje roditelje sagrašio si, jer nisi poslušao Boga. Ili ... *(navedite primer nekog konkretnog greha.)* Isus nikada nije sagrašio, ni mislima, ni rečima, niti svojim delima. Činio je samo dobro, ali nisu ga svi voleli.

Ljudi nisu želeli da čuju da su grešnici. Isti su i danas. Mnoga deca i odrasli misle da nisu grešnici, ili ne razmišljaju o svojim gresima. Ali, u Božijoj reči piše: „*svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije*“ (Rimljanima 3,23). Svi - to znači ti i ja. Mi smo sagrašili. U to vreme ljudi nisu želeli da se pokaju zbog svojih greha i odlučili su da ubiju Isusa. Isus je umro na krstu - oni su ga tamo razapeli.

Nije da On nije mogao da odbrani sebe. Isus je bio voljan da umre. On je došao na zemlju da umre za ljude. Bog je kaznio svog nevinog Sina, Isusa Hrista, umesto tebe i mene. U Svetom pismu još piše: „*Jer je i Hristos jednom umro za grebe, pravednik za nepravednike*“ (1.Petrova 3,18). Umro je kako bi ti mogao za živiš zauvek. Zatim su Njegovo telo stavili u grob.

Ovde se mladić morao zaustaviti, jer je Martinko plakao kada je razmišljao kako je Isus morao da umre za njega, da bi ga spasio od pakla. Gorko je plakao sve dok mladić nije počeo da čita stihove iz Biblije. Čitao je o tome kako je Isus sahranjen, ali nije ostao u grobu. Trećeg dana je vaskrsnuo. Još 40 dana je bio na zemlji. Pokazao se svojim učenicima i videli su ga mnogi ljudi. Zatim je, jednog dana otišao na nebo.

Sada je tamo i ima svu silu na nebu i na zemlji. On je Bog i vidi te u svakoj situaciji. Zna sve o tebi. On te voli i želi da te, jednog dana kada se ponovo vrati, povede sa sobom na nebo. Isus je obećao da će se vratiti i da će svoje da povede sa sobom. Da li želiš da budeš među onima koji će ići na nebo sa Isusom? Možda nisi siguran šta treba da uradiš? Poslušaj šta kaže Gospod Isus u knjizi *Otkrivenja 3,20*: „*Vidi, stojim na vratima i kucam; ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i ješću s njim - i on sa mnom.*“

Gospod Isus kuca na vratima tvog života i poziva te da mu priznaš svoje grehe, zato što želi da ti ih oprost. Možeš to da uradiš upravo sada, ovde ili kod kuće, ili na nekom drugom tihom mestu. Ja ću se sada moliti. Ako u svom srcu osetiš da sada želiš da priznaš svoje grehe, i ti možeš u svom srcu da se moliš zajedno sa mnom: „Gospode Isuse znam da sam ti često bio neposlušan i da sam grešio. Verujem da si bio kažnjen za moje grehe. Sada, dok kucaš na vrata mog života, ja ti ih otvaram. Molim te, oprost moje grehe i uđi u moj život. Želim da budeš moj Gospod i Spasitelj. Amin.“

Martinku su se dopale reči koje je stranac čitao. Toliko je čeznuo da ima Božiju reč i da je svaki dan čita. Ali, imao je jedan veliki problem - nije znao da čita.

Da li si zahvalan Bogu što možeš da ideš u školu? Ne zaboravi da treba da poštuješ svoje učitelje, koji te podučavaju da pišeš, čitaš, da računaš i druge dobre i korisne stvari. Nemaju sva deca ovakve mogućnosti. Ako znaš da čitaš, čitaj dobre knjige, a posebno čitaj svaki dan Bibliju. Saznaćeš mnoge dobre stvari, koje će ti biti vrlo korisne.

Martinko je želeo da uči više o Bogu i Isusu, a posebno o tom predivnom mestu, na koje će Isus da povede one koji mu pripadaju. Molio se Isusu da mu pošalje nekoga ko će da ga uči da čita, i verovao je da je Bog čuo njegovu molitvu. Jednog dana će moći sam da čita iz te svete Knjige.

(Ako želite da ovaj događaj pričate u dva dela, možete ovde da stanete.)

Slika 4

Još jedan dečak u selu je, nakon smrti svoje majke, postao siročić. Joško je imao osam godina i bio je mlađi od Martinka. On je već pohađao školu i umeo je da čita i piše. Martinko je pitao starešinu sela da li bi Joško mogao da dođe da živi sa njim. Njegov zahtev je bio odobren.

Kada su Joškine stvari selili u Martinkovu kolibu, Martinko je bio presrećan kada je među ostalim knjigama otkrio Bibliju. Martinkova želja da nauči da čita je svakim danom bila sve veća. Zamislite samo - on je sada u svojoj kući imao Bibliju, ali nije mogao da je čita.

Da li ti želiš da čitaš Bibliju? Da li imaš svoju Bibliju? Da li leži na polici i ti se povremeno setiš da bi trebao da je čitaš? Da li je donosiš u nedeljnu školu ili na klub?

Martinko je čeznuo da sazna sve što je napisano u Bibliji. Njegova ga je čežnja naterala da počne da uči da čita. Joško mu je svakog dana pokazao po jedno slovo, i dok je on bio u školi, Martinko je čuvao stado i vežbao pisanje slova. U početku mu je išlo sporo i ne baš uspešno, međutim, Martinko je bio uporan i za kratko vreme je mogao da sastavi jednu rečenicu. Najbolji dan za njega je bio kada je mogao da pročita neke stihove uz Biblije. Više nije morao da čeka na Jošku.

Kako je vreme prolazilo, Martinko je bio sve bolji u pisanju i čitanju tako da je na zimu mogao da krene u školu. Bio je mnogo stariji od ostalih, ali su ga i đaci i učitelji mnogo voleli zbog njegove hrabrosti i odlučnosti.

Sada je Martinko mogao da ide u crkvu. U leto je slao Joška da ide u crkvu pošto je on morao da čuvao stado. Posle mu je Joško ispričao sve šta je bilo u crkvi i podučavao ga je pesme koje su pevali.

Martinko je bio jako srećan kada je mogao da ide u crkvu. Nije propustio ni jednu nedelju, a kako je samo lepo pevao - iz cele duše, zato što je mnogo voleo Boga i Njegovog Sina. Bio je srećan što može da čita Novi zavet, koji je njemu i Joški dao čovek koji je u selu prodavao Biblije. Takođe su dobili i vrlo lepe slike.

Martinko više nije bio tužan, sada dok je bio na pašnjacima i čuvao životinje, uvek je pevao. Srce mu je bilo prepuno ljubavi za Gospoda Isusa i čeznuo je da ga vidi i da bude sa Njim. Pitao se, „Kada će se to dogoditi? Kada će Isusu doći po mene, uveče ili jutro?“ Blagi povetarac poigravao se sa gustim krošnjama drveća i proizvodio je nežne odjeke zvuka. Izgledalo je kao da je šuma odgovarala: „...jutro, jutro...“ tako je on prihvatio „jutro“ kao odgovor na svoje pitanje i bio je vrlo srećan.

Slika 5

Ljudi u selu su voleli Martinka i poštovali su ga. Videli su njegov marljiv rad, ali i u drugim stvarima je mogao svima da bude primer. Martinko je znao da ga Bog vidi i sve zna, i nije želeo da Bog zbog njega bude tužan. On je i druge savetovao da ne greše protiv Boga.

Zahvaljujući Martinku, u selu su ljudi počeli da razmišljaju o Bogu i njegovim zapovestima.

Ako si svoj život predao Gospodu Isusu, ako ga voliš, da li to tvoj život i potvrđuje? Da li je Gospod Isus zadovoljan načinom na koji

živiš? Da li tvoji roditelji, učitelji i prijatelji vide promenu u tvom ponašanju i načinu na koji govoriš? Da li se trudiš da ne grešiš, i da li drugima govoriš isto, i ohrabruješ ih da i oni prihvate Gospoda Isusa?

Martinko više nije pleo korpe u nedelju, a iako je morao i nedeljom da čuva stada, svake nedelje se obukao svečano. Govorio je: „I u šumi je nedelja i Bog me i tamo vidi.“ Sedeo je na steni, čitao Novi zavet i pevao. Na ovaj način bi obeležio nedelju, kao poseban Božiji dan.

Čitajući Novi zavet, stigao je do knjige koja se zove Otkrivenje. Iz nje je naučio mnoge stvari o nebu. Saznao je da Bog sprema novo nebo i novu zemlju za one koji mu pripadaju, i da je Gospod Isus otišao tamo da pripremi mesto za nas.

U tom novom svetu će biti jedan veliki grad izgrađen od dragocenog kamenja, sa dvanaest vrata. Svaka vrata su napravljena od jednog velikog bisera, a ulice su popločane zlatom. Tamo je i tron Gospoda Isusa i on je Car nad svima onima koje je On uzeo k sebi. Ovi ljudi će mu služiti i gledaće u Njega i u Boga Oca, i zauvek će tamo živeti. Martinko je takođe pročitao, da ulazak u ovaj grad je dozvoljen samo onima čija su imena zapisana u Knjizi života.

Veliki strah se uvukao u njega. Razmišljao je: „Ko zna da li je moje ime zapisano tamo?“ Pao je na svoja kolena i molio se: „Gospode Isuse, Ti govoriš da ćeš nam dati sve za šta te molimo. Ja te molim da zapišeš i moje ime u tu Knjigu. Želim da dođem kod tebe i da ti zauvek služim, zato što si me voleo i umro za mene.“ Martinko je verovao da ga je Gospod Isus čuo i da je upisao njegovo ime u Knjigu života i da će ući u grad sa bisernim vratima i zlatnim ulicama. Bio je mnogo srećan zbog toga.

Da li znaš da li je tvoje ime zapisano u Knjizi života? Ako jeste, zahvali Bogu za to i verno mu služi. Reci drugima da ih Bog mnogo voli i da je dao svog jedinog Sina da umre za njihove grehe, kako bi oni mogli da zauvek žive sa Njim. Da li se sećaš stiha koji o tome govori?

(Ponovoite zajedno stih Jovan 3,16 zatim im dajte priliku da ga sami ponove.)

Ako još uvek nisi siguran da li je tvoje ime zapisano u Knjizi života, Gospod Isus te uverava: „...onoga koji ide k meni neću izbaciti...“ (Jovan 6,37). On je umro za tvoje grehe i želi da ti oprosti. Možeš da mu priznaš svoje grehe. Kao što je to uradio Martinko, možeš reći da mu predaješ svoj život i zamoli ga da zapiše tvoje ime u Knjigu života. On će to da uradi zato što je obećao: „ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i ješču s njim - i on sa mnom“ (Otkrivenje 3,20).

Ako prihvatiš Gospoda Isusa u svoj život, zauvek ćeš da živiš sa Njim. Ako imaš pitanja kako da to uradiš, i ako želiš da razgovaraš sa mnom o tome, kada završimo lekciju dođi do mene (*recite gde*), porazgovaraćemo i pokušaću da odgovorim na tvoja pitanja i da ti pomognem.

Slika 6

Koliba u kojoj su dečaci živeli je bila vrlo stara. Joško se uplašio kada se jedan zid urušio. Mogao je da padne na njih, pad je zaustavila velika stena na koju se zid naslanjao. Ljudi iz sela su im savetovali da spavaju napolju, u šupi. Ako se koliba sruši, mogla bi da ih ubije. Momci su poslušali savet, uzeli su jedini pokrivač koji su imali i preselili su se da spavaju u šupi.

Tog leta je često padala kiša. Martinko je imao više stoke nego obično i više ovaca. Obojica su imali mnogo posla. Joško je pomagao i kod šumara, tako da je Martinko često bio sam sa stokom.

Jedne večeri su Joška zadržali duže u šumarevoj kući, i Martinko je morao sam da vraća stado sa pašnjaka. Životinje su tog dana bile nemirnije, bilo ih je tako mnogo. Kada je stigao u selo, pokazalo se da nedostaje jedna ovca, pripadala je mlinarevoj ženi. Ona je počela da psuje Martinka i da ga naziva raznim pogrđnim imenima. Čak je rekla da nikada nije ni pripadao selu i da selu nanosi samo štetu.

Martinko je samo stajao i nije znao šta da radi. Bilo mu je žao što je mlinareva žena zbog njega vrlo ljuta, ali još više mu je bilo žao što je izgubio ovcu. Toliko mu je bilo žao izgubljene životinje da je počeo da plače. Potrčao je u šumu da je traži.

Mrak se već uveliko spustio, samo mu je mesec osvetljavao put. Celim putem je trčao, nije se zaustavljao sve dok nije stigao do proplanka u šumi. Skroz mokat, legao je na travu da mu se umiri srce. Posle nekog vremena je počeo da traži ovcu i da je doziva. Dugo ju je zvao ali uzalud, sve je bilo tiho i mirno. Plaćnim glasom zabrinuto je dozivao. Konačno je u daljini čuo jadno blejanje.

Sa velikim olakšanjem, Martinko je umirujućim glasom odgovorio ovcu dok je pratio zvuk njenog blejanja. Jurio je kroz žbunje i rastinje, preskako pala stabla drveća i korenje. Nije primetio ni kada je pao ili se upleo u šipražje, samo bi nastavio. Njegove bose noge su bile posečene i sve u modricama. Ništa ga nije omelo, on je samo nastavio da trči, doziva i traži, ne bi li što pre stigao do ovce. Konačno, našao ju je, ovca je ležala dole među kamenjem. Vuna joj se uplela u trnje. Nije mogla da se pomeri. Ako je on ne izvuče, uginuće!

Martinko je mirno stajao a kao da mu je unutrašnji glas rekao: „... jer je Sin čovečiji došao da potraži i spase ono što je propalo“ (Luka 19,10).

Aha, sada je razumeo šta ovaj stih znači. Kao što ovca nije u stanju da se sama izvuče, tako i grešni ljudi nikada ne bi mogli da se popnu na nebo. Trnje je čvrsto držalo ovcu, tako greh i đavo drže čoveka. Zbog toga je Gospod Isus došao. On zove, i svako ko odgovori na njegov poziv je tražen, pronađen i doveden k njemu.

Martinko je pažljivo krenuo dole do ovce. Odjednom se kamenje ispod njegovih nogu odvalilo, vrlo lako je moglo da ubije ovcu. Zbog

toga je Martinko pokušavao da se samo rukama hvata za kamenje, i da se tako spusti dole. Međutim, odjednom je počela da se raspada stena za koju se uhvatio desnom rukom. Ako se i stena za koju se pridržavao levom rukom pokrene, jedna ovca će sigurno biti mrtva. Da bi zaštitio ovcu, Martinko je ispustio kamenje i počeo da pada niže, niže, niže... U ušima je čuo zavijanje a na oči mu je pao mrak a u daljini kao da je čuo zvonjavu zvona.

Zatim je sve utihnulo, na koliko dugo, to nije znao.

Na svitanju je osetio nešto toplo na svom licu i čuo je čudne zvuke i kuknjavu. Otvorio je oči i ugledao svog psa Bundaša, savijenog iznad njegovog lica, zavijao je i čudno cvileo. Joško je stajao gore, na vrhu brda i plakao. Martinko se setio šta se dogodilo. Ovca je mirno ležala u trnju, i žvakala rastinje. Skoro je svojim životom platio da je spasi, „baš kao što je i Isus Hristos morao da umre da bi me oslobodio od propasti“ - setio se Martinko.

Slika 7

Sav umoran, Martinko je koračao u selo. Juče od ručka ništa nije pojeo, zatim je čitavu noć ležao na zemlji sve dok ga jutarnja rosa nije svog prekrila. Pa ipak, uprkos svemu, najviše se radovao što može da vrati ovcu živu i zdravu mlinarevoj ženi.

Martinko je mislio je da će se i ona obradovati. Kako li se iznenadio kada ga je, umesto da mu zahvali, ponovo izgrdila. Druge žene su takođe gundale na njega što je došao tako kasno da povede životinje na ispašu.

Ove reči su mnogo rastužile Martinka, više od svega u celom njegovom životu. Joško je pokušavao na razne načine da svog prijatelja oraspoloži, ali bez uspeha. Nije hteo čak ni da peva, samo je čitao Bibliju. Otvorio je baš na mestu kada su Jevreji hteli da kamenuju Gospoda Isusa, zato što je izlečio čoveka u subotu - Božiji dan odmora. Ali Gospod Isus im je oprostio, čak je umro za njih. Martinko je takođe, odlučio da oprostio mlinarevoj ženi. Zatim je postao onaj stari. Čuvao je stoku bolje nego ikada, a Jošku i ostalim ljudima je bio od velike pomoći.

Međutim, nešto se ipak promenilo. Više nije mogao tako lako da se popne na stabla. Kada je vodio životinje u šumu, morao je čak tri puta da stane i da odmori. Skoro ništa nije jeo, a samo je želeo da pije vode. Lice mu je upalo, a oči su mu sijale čudnim sjajem, kao dve zvezde.

Kada su, pre početka zime, bili poslednji put u šumi, bilo mu je teško da kaže doviđenja. Martinko se jako čudno osećao, kao da više neće videti ovaj lep svet. Sunce je obasjavalo šumu, i činilo se kao da lišće koje opada šapuće: „Laku noć Martinko! Više te nikada nećemo videti!“ Dok je vodio stado nazad u selo, pogled mu je sve vreme skretao na šumu.

Slika 8

Kada su stigli kući, Martinko se nije osećao dobro, nije mogao ni da večera. Joško i Martinko su zajedno čitali Bibliju, pomolili su se i legli na spavanje. Još uvek su spavali u šupi. Noć je bila vrlo hladna. Svo cveće je te noći smrзло. Momci su ležali pod jednim pokrivačem a Joško je cele noći kašljao u snu. Martinko je bio zabrinut što se Joško prehladio, tako da je svog prijatelja pokrio pokrivačem a sam se sklopčao pod stari ogrtač.

Bilo je tako hladno da su mu zubi cvokotali. Odjednom je osetio hladnoću u plućima, u leđima a zatim u celom telu. Nije znao šta da radi. Hteo je da probudi Joška, ali nije mogao da izgovori ni reč. Počeo je da priziva Gospoda Isusa. Reкао mu je kako se loše oseća i kako mu je hladno. Molio se da mu Gospod Isus pomogne. Odjednom su mu udovi postali topli a on je počeo da se znoji.

U to vreme je grobar prolazio pored njihove šupe. Bio je običaj u selu da on svake noći u 11:00 obilazi selo i duva u rog. Sada se već vraćao kući i svratio je da obiđe momke. Često bi ih obilazio noću dok su spavali. Sada je bio iznenađen kada je video da Martinko leži na slami, razgovara sa nekim, a njegovo čelo i obrazi su goreli poput vatre a oči su mu nekako čudno sijale.

Slušao je i za trenutak je pomislio da dečak priča u snu. Nije znao da Martinko razgovara sa svojim najboljim prijateljem, Isusom, koji je sada bio pored njega i pomagao mu. Potrčao je nazad u selo, probudio nekoliko žena i svi su trčali nazad do Martinkove kolibe. Uneli su ga u sobu i stavili u krevet. Žene su odmah pristavile čaj od raznih biljaka.

Posle nekog vremena Martinko je došao k sebi i zahvalio im je za brigu i ljubav i što su dozvolili da Joško živi sa njim. Samo se žalio što je tako dugo morao da živi *bez Boga na svetu*, da mu nisu govorili ništa o Bogu, iako su znali sve o Njemu. Prigovorio im je što su se ponašali kao da Bog ne postoji.

Grobar je pokušao da ga oraspoloži, govorio mu je da će on da ozdravi i da će na proleće ponovo da čuva stoku. Mlinareva žena je obećala da će im sagraditi novu kolibu, ali Martinko je znao da njemu više neće biti potrebna. Znao je da Gospod Isus dolazi da ga povede u zlatni grad. Pozdravio se sa svakim, na kraju i sa Joškom. Ohrabrio ga je da veruje Gospodu Isusu i ponovio mu je stih iz Biblije, koji je prvi upamtio: (*Zajedno sa decom ponovite stih iz Jovana 3,16.*) Zatim je zaspao i više se nikada nije probudio.

Bilo je jutro kada ga je Gospod Isus poveo kući. Martinkov život na zemlji se završio, ali se nastavio na nebu. Svako ko svoj život preda Gospodu Isusu može da očekuje večni život sa Gospodom Isusom na nebu.

Kopirajte, izrežite i čuvajte u svojoj Bibliji

Koraci za savetovanje deteta koje želi da dođe Hristu

Budite sigurni da dete razume sledeće istine:

Bog

Ko je Bog?
Bog nas je stvorio. Govori nam kroz Sveto pismo.
Bog je svet i čist. On nas voli.

Greh

Šta je greh?
Greh je neposlušnost Božijim zapovestima. Greh je protiv Boga.
Navedite konkretne primere greha.
Dete je grešnik po rođenju i po delima. (Grešimo zato što smo grešnici.)
Greh zaslužuje kaznu.

Spasitelj

Ko jedino može da oduzme naš greh?
Bog Sina je na krstu umro radi grešnika.
Gospod Isus je vaskrsnuo iz mrtvih.
On je Gospod svega.

Objasnite kako osoba može da bude spasena

Objasnite šta Gospod želi da mi uradimo i šta će On da uradi.
Koristite jedan od navedenih biblijskih stihova (*Jovan 1,12; 3,16; 6,37; Dela 16,31; Rimljanima 6,23 ili 10,13*).
Šta Gospod želi da uradiš?
Šta će Gospod da uradi?

Upozorite na poteškoće u hrišćanskom životu.
Pitajte: „Da li želiš sada da prihvatiš Gospoda Isusa da bude tvoj Spasitelj ili ćeš radije da sačekaš i da drugi put doneseš ovu odluku?”
Ohrabrite dete, ako je spremno, da se moli.

Recite detetu o sigurnosti spasenja

Vratite se na biblijski stih koji ste koristili.
Recite mu da njegov život sada treba da se menja.
Recite mu šta osoba koja zaista veruje u Hrista može da zna.

Dajte (kasnije) nekoliko saveta o hrišćanskom životu

Čitaj i budi poslušan savetima zapisanim u Svetom pismu.
Razgovaraj sa Bogom, našim nebeskim Ocem.
Reci drugima šta je Gospod uradio za tebe.
Kada sagraješ, moli Boga da ti oprostí.
Idi na sastanke na koje dolaze drugi hrišćani.
Ne zaboravi da je Gospod Isus obećao:
„Nikad te neću napustiti niti ću te ostaviti“ (*Jevrejima 13,5*).